

Arrest

nr. 338 694 van 5 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat E. RIEBS, *loco* advocaat J. HARDY.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 21 november 2025.

Gezien de aanvullende nota's van verzoeker van 24 november 2025 en 28 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun en hangt de soennitische strekking van de islam aan. U werd op 25 maart 2002 geboren in Sarkano (provincie Kunar, district Sarkano), waar u ook uw hele leven zou wonen. U volgde onderwijs tot augustus 2021 en hielp daarnaast ook uw familie bij de landbouw. Uw vader werd gedood in oktober 2021. Uw moeder woont momenteel in Nangarhar bij uw paternale oom genaamd N. H. (...), net als uw jongere broer en drie van uw zussen. Uw vierde zus woont nog in Sarkano. Uw oudere broer F. W. (...) geraakte vermist bij de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021.

In uw kindertijd was uw vader leraar in Sarkano. Dit was niet naar de zin van de taliban, die uw vader ervan beschuldigden kinderen verkeerde dingen aan te leren. Daarom bedreigden zij uw vader en uw familie met de dood door jullie op te bellen en jullie huis aan te vallen. Zo pleegden ze een bomaanslag op jullie huis, waarbij uw vader beide benen verloor. Bij een raketaanval van de taliban rond 1387 (ca 2008) geraakte uw moeder gewond. Later ging uw vader met pensioen.

Uw broer F. W. (...) ging nadien in dienst bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP). Hij bracht de meeste tijd door op de checkpoints waar hij werkte maar kwam af en toe naar huis. Uzelf bracht regelmatig water en voedsel naar deze checkpoints en detecteerde taliban in de regio. Toen de taliban de macht overnamen in augustus 2021, kwam uw broer niet meer naar huis en verloren jullie alle contact met hem. Uzelf verliet Sarkano en trok naar uw oom N. H. (...) in Nangarhar, waar u 2 maand zou verblijven. In die periode werd uw vader door de taliban gevangengenomen en gedood, waarop uw oom u aanspoorde Afghanistan te verlaten. Dat deed u dan ook.

U belandde in Iran, waar u op een bepaald moment door Iraniërs gevangengenomen werd voor losgeld. Uw paternale oom betaalde dat losgeld en na tweeënhalve maand kon u uw tocht verderzetten richting Turkije, waar u een maand in Istanbul verbleef. Vervolgens trok u door Griekenland, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk. U bereikte het Belgische grondgebied op 20 november 2022. Op 21 november 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende stukken voor, die zonder uitzondering kopieën zijn: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de taskara's van uw ouders en uw broer F. W. (...), een bundel foto's van uw vader, zowel bij leven als na zijn overlijden, een oproepingsbrief van de taliban, twee foto's van uzelf en uw broer, een bundel foto's van uw broer tijdens diens werk, een bundel documenten van het werk van uw broer, de pensioenkaart van uw vader, een document betreffende de financiële steun die uw familie ontving na een aanval op jullie huis en een bundel foto's van uw gevangenschap in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Meer in het bijzonder heeft u niet aannemelijk weten te maken dat uw broer lid was van de ALP of dat u hem eten en drinken bracht, noch dat jullie hierdoor problemen kenden met de taliban die u ertoe noopten het land te verlaten. Uw verklaringen omtrent deze elementen zijn immers veelal onderling tegenstrijdig, weinig gedetailleerd en allerminst aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België te kennen gaf minderjarig te zijn, geboren op 30 november 2005 (zie bijlage 26). Omdat er twijfel werd geuit over uw leeftijd, werd er een medische leeftijdstest bij u uitgevoerd in België. Die leeftijdstest wees uit dat u op 15 december 2022 de leeftijd van 21,5 jaar had met een standaarddeviatie van twee jaar (beslissing Dienst Voogdij). Uw officiële geboortedatum werd vastgelegd op 1 januari 2003 (zie bijlage 26) maar werd op uw eigen aandringen verder bijgesteld naar 25 maart 2002 (zie bijlage 26, DVZ p 6, CGVS p 4).

Toen u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat 10 november 2005 slechts een schatting was die u maakte bij aankomst in België omdat u uw taskara toen niet bijhad (CGVS p 4). Het feit dat u al in het bezit was van een taskara met een sterk afwijkende geboortedatum, hoewel die nog niet naar u was opgestuurd, wijst er echter net op dat u wel van uw leeftijd en dus meerderjarigheid afwist. Het houdt dan ook geen steek dat uw veel recentere verklaarde geboortedatum een oprechte verkeerde inschatting van uzelf betrof. U legt uw eigen taskara neer, die inderdaad 25 maart 2002 als geboortedatum vermeldt.

Dat u bereid bent om valse verklaringen af te leggen over een essentieel aspect van uw identiteit zoals uw leeftijd en dat u aldus bovendien minderjarigheid veinst, tast reeds ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

De problemen waarvan u gewag maakt vallen ruwweg in twee fasen op te delen, namelijk de problemen die uw familie in uw kindertijd gekend zou hebben omwille van het werk van uw vader als leerkracht en de problemen die jullie meer recent zouden gekend hebben omwille van het werk van uw broer bij de ALP en uw betrokkenheid daarbij.

Wat betreft de problemen in verband met het werk van uw vader dient echter te worden opgemerkt dat deze kwestie noch actueel noch geloofwaardig te noemen valt.

U stelt dat de taliban jullie opbelden, jullie huis aanvielen en ermee dreigden uw vader en diens familie te doden omdat hij kinderen 'verkeerde dingen' zou aanleren. Ze pleegden raket- en bomaanslagen op jullie huis (CGVS p 15).

Op zich betwist het CGVS niet dat uw vader leraar was. Er valt echter niet in te zien waarom het werk van uw vader zo gevoelig zou gelegen hebben bij de taliban. U verklaart dat uw vader aardrijkskunde, geschiedenis en sport gaf en daarnaast nog andere niet nader genoemde lessen (CGVS p 8). Dit zijn allemaal vrij voor de hand liggende, weinig controversiële vakken waarvan niet zonder meer kan worden verondersteld dat deze als een rode lap op een stier zouden gewerkt hebben bij de taliban, in die mate dat ze het nodig vonden om jullie huis met bommen te bestoken. U stelt ook nogal vaag dat de taliban hem ervan beschuldigden 'dat hij de kinderen dingen aanleerde die tegen de religie ingaan', maar verduidelijkt op geen enkele wijze waar dit concreet om zou gaan (CGVS p 22).

Bovenal moet nog worden opgemerkt dat het zwaartepunt van deze vermeende feiten zich in 1387 (ca 2008) zou hebben afgespeeld, ruim een decennium voor uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart dat uw vader al vele jaren geleden met pensioen ging, toen u nog klein was (CGVS p 8). Jullie bleven al die tijd eenvoudigweg in Sarkano wonen (CGVS p 4). In ieder geval blijkt uit uw verklaringen dat uw huidige vrees geen verband houdt met het werk van uw vader als leraar, aangezien zelfs diens eigen ontvoering en dood daar niet mee te maken heeft. U verklaart nadrukkelijk dat uw vader gegijzeld werd door de taliban in een poging om u en uw broer op te sporen en dat zijn werk daar niet echt de aanleiding toe gegeven had (CGVS p 19). Bijgevolg kan dan ook geen actuele vrees geput worden uit het werk van uw vader.

U legt een kopie van een document neer waaruit blijkt dat uw familie naar aanleiding van één van deze aanvallen op jullie huis financiële steun van de overheid kreeg. Er moet echter worden opgemerkt dat Afghaanse documenten sowieso al weinig bewijswaarde hebben gezien de hoge mate van corruptie en documentenfraude in het land (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf). Bovendien betreft het een kopie, die met enig digitaal knip- en plakwerk eenvoudig kan worden vervalst of met een digitale tekstverwerker zelfs kan worden opgesteld, hetgeen de authenticiteit ervan louter verder ondermijnt.

U legt ook een kopie van uw vaders pensioenkaart neer. In die mate dat u hiermee wenst aan te tonen dat uw vader leraar was en met pensioen ging, dient te worden opgemerkt dat deze elementen op zich niet betwist worden door het CGVS. Het stuk kan echter geenszins volstaan om de problemen aan te tonen die volgens uw verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit uw vaders werk, laat staan het actuele karakter van zulke problemen.

De recente problemen van uw familie stammen echter uit het werk van uw broer F. W. (...) bij de ALP en uw betrokkenheid daarbij. U hebt echter niet aannemelijk weten te maken dat uw broer bij de ALP werkte, laat staan dat u hem daarbij logistiek ondersteunde.

In de eerste plaats valt een wel erg grote tegenstrijdigheid op in uw verklaringen over de aard van uw broers werk. Toen u bij de registratie van uw verzoek in België een minderjarigenfiche invulde, werd daar al een eerste keer gepeild naar uw asielmotieven. Toen stelde u nog dat uw broer in het leger zat, en niet bij de lokale politie (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Deze tewerkstelling vormt echter de kern van uw relaas: een dergelijke contradictie ondermijnt dan ook al ernstig de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer.

Ook valt op dat u over verschillende aspecten van uw broers carrière bijzonder weinig details kan geven. Zo bent u niet in staat om te zeggen vanaf wanneer F. W. (...) zich aansloot bij de lokale politie, zelfs niet bij benadering en zelfs niet na hier herhaaldelijk naar gevraagd te worden (CGVS p 17). Aangezien uw familie al lang door de taliban op bijzonder gewelddadige wijze werd geveiseerd op het moment dat uw broer bij de

politie ging (CGVS p 15), lijkt het allerminst plausibel dat u niet het minste idee heeft van wanneer een dicht familielid een dergelijke belangrijke en risicovolle stap zette. Bovendien verklaart u zelf dat u uw broer ondersteunde bij zijn job en wel vanaf de start van diens tewerkstelling (CGVS p 23). Het raakt kant noch wal dat u zelfs niet bij benadering een gebeurtenis in de tijd kan situeren die ook in uw eigen leven ingrijpende veranderingen met zich moet hebben meegebracht. Veel later in het interview beweerde u dan weer uit het niets dat uw broer vier jaar voor de politie werkte (CGVS p 21).

Wat de termijn van de tewerkstelling van uw broer betreft moet bovendien worden opgemerkt dat u een kopie van uw broers ALP-badge neerlegt, een weinig recent document dat verviel op 28 september 2019, nagenoeg twee jaar voordat uw broer verdween ten tijde van de machtsovername. U beweert echter ten stelligste dat de badge niet vervallen was –manifest in strijd met de inhoud van het document dus- en stelde tot tweemaal toe dat hij na deze badge nooit een andere kreeg (CGVS p 17). Het is opmerkelijk dat u geen recentere stukken kan neerleggen, temeer daar u beweert dat uw broer later in zijn carrière veranderde naar een functie bij de Afghaanse Nationale Politie (ANP) (CGVS p 25). Dat zijn inmiddels vervallen ALP-badge zou volstaan als identificatiedocument voor de prestigieuzere, centraler georganiseerde ANP lijkt weinig plausibel.

Over die overstap naar de ANP kan u overigens ook betrekkelijk weinig vertellen. U weet weliswaar dat zijn salaris steeg van 10.000 naar 13.000 Afghani maar kan niet vertellen wanneer deze overgang plaatsvond, hoewel dit u tot tweemaal toe gevraagd werd (CGVS p 25-26). U kan evenmin speciëren van welke eenheid hij deel uitmaakte en houdt het met een wel erg algemene term op 'veiligheidsunit' (CGVS p 25).

U legt diverse documenten neer ter staving van het werk van uw broer en uw band met hem. Het betreft een bundel foto's van diens werk, twee foto's waarop u en hij samen afgebeeld staan, een bundel documenten van het werk van uw broer en de taskara van uw broer. Deze documenten volstaan echter niet om het profiel van uw broer alsnog te staven in weerwil van de vaststelling dat uw verklaringen daaromtrent geenszins weten te overtuigen.

De bundel foto's tonen een gewapende man in verschillende omgevingen. Uit de foto's kan echter onmogelijk worden afgeleid dat dit uw broer is. Het loutere feit dat u twee foto's neerlegt waarop u samen met deze man te zien bent, wijst er niet op dat jullie verwant zijn –jullie kunnen immers even goed vrienden of kennissen zijn. Wat de taskara en professionele documenten van uw broer betreft moet er andermaal op worden gewezen dat het louter kopieën betreft die op zich al geen bewijskracht bezitten gezien het hoge potentieel voor vervalsing en dat zelfs originele Afghaanse documenten evenmin bewijskrachtig zijn als gevolg van de wijdverspreide documentenfraude en corruptie in dat land.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u zelf actief betrokken was bij het werk van uw broer, zij het in een meer ondersteunende, logistieke functie.

U verklaart dat u enerzijds 'aan het werk was in de inlichtingendienst', hetgeen inhield dat u een hond had die stopte met blaffen als hij een talib detecteerde die zich in een maïsveld bevond, waarop u uw broer inlichtte (CGVS p 23). Deze aanpak lijkt allerminst plausibel om verschillende redenen. Het is weinig aannemelijk dat u een hond had die permanent blafte en die taliban wist te onderscheiden van andere personen. Bovendien is dit een bijzonder inefficiënte manier om tegenstanders op te sporen, die u dan ook nog eens logischerwijs nodeloos in gevaar bracht –een talib zou op deze wijze vanzelfsprekend doorhebben dat hij gespot was. In dat licht valt bovendien niet in te zien waarom dergelijk bijzonder gevaarlijk verkenningsswerk aan u zou worden uitbesteed en niet gewoon door leden van de ALP zelf zou worden uitgevoerd.

Ook uw verklaring dat u anderzijds eten en drinken naar de checkpoints bracht en zo het hele checkpoint van eten voorzag (CGVS p 23-24) ontbeert geloofwaardigheid. Waarom die taak net u toeviel legt u niet uit, maar bovenal is het de praktische organisatie die vragen oproept. U verklaart dat u drie à vier uur onderweg was naar het verste checkpoint (CGVS p 24), hetgeen neerkomt op tochten van zes à acht uur wanneer u heen en weer moest gaan –een dagtaak dus. U verklaart dat u school liep tot 2021 en dat uw familie tarwe en maïs teelden, waarbij ook u op het veld werkte (CGVS p 7). Gezien uw broer permanent bezig was met zijn werk voor de lokale politie en uw vader met pensioen was (CGVS p 8), lijkt het sterk dat u uw studies en verantwoordelijkheden in de landbouw zomaar kon achterlaten om ook nog eens deze leveringen aan de checkpoints uit te voeren. U verklaart bovendien dat de tocht 'heel gevaarlijk' was maar dat u ze toch steevast alleen aflegde (CGVS p 24). Daarenboven wisten de taliban volgens uw verklaringen dat u bij de ALP betrokken was (CGVS p 15). Dat u zichzelf zo in gevaar bracht terwijl uw familie al dermate onder vuur lag, is weinig plausibel. De bewering valt bovendien moeilijk te rijmen met uw stelling dat u en uw broer in de jaren voorafgaand aan de machtsovername voortdurend bedreigd werden en daarom 'altijd voorzichtig waren' en 'overdag nooit ver weg gingen' (CGVS p 22).

Samenvattend dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat uw broer daadwerkelijk tewerkgesteld was bij de lokale en later nationale politie, noch dat u hem daarbij ondersteunde.

Uw verklaringen hieromtrent zijn immers onderling tegenstrijdig en op verschillende punten weinig gedetailleerd of aannemelijk.

Uw gehele vluchtrelaas is gestoeld op de premisse dat uw broer lid van de ALP en ANP was en u hem daarbij ondersteunde. Aangezien u dat profiel geenszins aannemelijk hebt weten te maken, komt de geloofwaardigheid van alle feiten die uit die tewerkstelling zouden zijn voortgevloeid meteen ook op losse schroeven te staan. Zelfs al was uw broers tewerkstelling geloofwaardig, quod non, kennen uw verklaringen inzake de problemen die uit uw broers tewerkstelling zouden zijn voortgekomen en die u er dus toe aangezet hebben Afghanistan te verlaten zelf ook verscheidene tegenstrijdige en onaannemelijke elementen die de geloofwaardigheid ervan verder aantasten.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw voorstelling van de vermeende gebeurtenissen wemelt van de contradicties. Deze tegenstrijdigheden raken vaak aan de kern van uw relaas en zijn van die orde dat moet worden vastgesteld dat u doorheen de asielpcedure in wezen verschillende fundamenteel verschillende vluchtreizen hebt geschetst, die alles bij elkaar genomen elke geloofwaardigheid ontberen.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS schetste u volgende versie van de feiten: uw broer, lid van de nationale politie en voormalig ALP-lid, geraakte vermist op de dag van de machtsovername. Jullie verloren alle contact met hem sindsdien (CGVS p 19). Uw vader werd rond datzelfde moment gegijzeld door de taliban. Zij brachten hem na twee maanden om het leven. U verliet het land kort na de dood van uw vader, twee maand na de machtsovername dus, oftewel rond midden oktober 2021 (CGVS p 15, p 14).

Deze versie van de feiten is volkomen in strijd met wat u bij MINTEH en de DVZ verklaarde. Bij MINTEH stelde u dat uw broer, die bij het leger werkte, na de machtsovername het land verliet. Uzelf verliet het land zeven à acht maanden voor uw gehoor bij MINTEH in november 2022, hetgeen dus zou overeenkomen met ongeveer maart of april 2022, ruwweg een halfjaar na de schatting die u bij het CGVS opgaf.

Bij de DVZ stelde u dan weer dat uw vader pas 'enkele maanden na de machtsovername' door de taliban werd gearresteerd en enige tijd daarna overleed (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Volgens uw verklaringen bij de DVZ vertrok u pas een jaar na de machtsovername uit Afghanistan (ca augustus 2022 dus) (DVZ p 12). Toen u met deze laatste tegenstrijdigheid geconfronteerd werd bij het CGVS, stelde u eenvoudigweg dat wat in het verslag van DVZ stond niet klopt en dat u niet wist hoe deze verklaring in dat verslag terechtgekomen was. Een loutere ontkenning van uw eerdere verklaring kan echter geenszins volstaan om een dergelijke contradictie te verschonen. Zeker daar u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS specifiek de vraag gesteld werd of u opmerkingen had over uw onderhoud op de DVZ, waarop u klaar en duidelijk 'neen' antwoordde (CGVS p 3). U had bijgevolg reeds alle kansen om eventuele correcties aan te reiken.

Het spreekt voor zich dat dergelijke bijzonder verregaande tegenstrijdigheden een nefast effect hebben op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Dat u steeds maar weer andere versies van de feiten schetst, suggereert sterk dat uw verklaringen niet met de werkelijkheid overeenstemmen.

Tot slot moet ook worden vastgesteld dat de versie van de feiten die u uiteindelijk bij het CGVS schetste op zich ook doorspekt is van onaannemelijke elementen, nog los van de tegenstrijdigheden met eerdere versies. Vooral de handelswijze van de actoren in uw relaas valt daarbij op.

Enerzijds zijn er de taliban, die zich in uw relaas nu eens als bloeddorstige moordenaars gedragen en dan weer een erg passieve houding aannemen. Zo is het opmerkelijk dat zij over een periode van vier jaar niet minder dan een tiental brieven stuurden naar uw familie om erop aan te dringen dat uw broer en uzelf dan wel het werk neer zouden leggen dan wel zichzelf zouden aandienen bij de taliban (CGVS p 21), een weinig aanklappende werkwijze die in schril contrast staat met de brute gijzeling van en moord op uw vader die zij

na de machtsovername zouden uitgevoerd hebben. Er valt niet in te zien waarom zij zulke gewelddadige stappen niet zouden zetten voor de machtsovername: rond 2008 waren zij volgens uw verklaringen immers niet te beroerd geweest om uitzonderlijk gewelddadige aanslagen te plegen uit onvrede met uw vaders werkzaamheden (CGVS p 15, p 17). U legt overigens een kopie van één van bovengenoemde brieven neer, maar aangezien een dergelijk document bijzonder eenvoudig door eender wie kan worden opgesteld, kan aan het stuk geen bewijskracht worden toegedicht.

Bovendien haalde u aan dat de taliban uw overgebleven familieleden, in de eerste plaats uw paternale ooms, nog steeds bedreigen en vragen naar u en uw broer (CGVS p 20-21). Deze bewering valt dan weer moeilijk te rijmen met de eerdere handelswijze van de taliban. Het lijkt immers niet logisch dat ze eerst uw vader zouden bedreigen en hem vervolgens zouden gijzelen en vermoorden, maar wat betreft uw overige familie het louter bij bedreigingen zouden houden. Als de taliban werkelijk achter u en uw broer aan zaten en zij werkelijk geloofden dat ze jullie konden vatten via uw nog in Afghanistan verblijvende familie, kan niet worden ingezien waarom ze die familie louter zouden bedreigen en geen verdere stappen zetten zoals ze dat met uw vader gedaan hadden. U werd overigens nadrukkelijk gevraagd of de taliban nog andere acties ondernamen na de dood van uw vader, aangezien die gijzeling voor hen niet het gewenste effect had. U ontweek deze vraag en herhaalde gewoon dat de taliban uw vader doodde, dat uw broer vermist geraakte en dat u het land verliet (CGVS p 19).

Omgekeerd weten ook uw verklaringen over de handelswijze van uw familieleden niet te overtuigen. Volgens uw verklaringen slagen de taliban er nog steeds in uw familieleden te bereiken in Nangarhar (CGVS p 20-21) en achtte uw oom zijn eigen woning in Nangarhar niet veilig genoeg voor u (CGVS p 16), dus lijkt het logisch dat uw familie daar ook niet veilig zou zijn voor de taliban. Als de taliban uw familie werkelijk in het vizier had lijkt het weinig logisch dat die laatsten zonder meer in Afghanistan zouden blijven en al zeker op dezelfde locatie, die gekend was door de taliban. U werd gevraagd waarom uw ooms onder die omstandigheden wel nog in Afghanistan kunnen blijven en stelde dat dit mogelijk was 'omdat zij geen andere jobs hadden', in die zin dat zij boeren of winkeliers waren (CGVS p 22-23). Hierbij moet worden opgemerkt dat u bijzonder nadrukkelijk stelde dat de ontvoering en dood van uw vader louter te maken had met het werk van uw broer, niet met uw vaders voormalige job als leraar (CGVS p 19). Het lijkt weinig logisch dat hetzelfde niet voor uw oom of andere familieleden zou gelden.

Bovendien weet u niet eens hoe uw familie omgaat met deze voortdurende belaging door de taliban: gevraagd wat zij aan de taliban vertellen wanneer die naar u en uw broer vragen, stelt u dat u dat niet weet (CGVS p 20). Dit is weinig plausibel: als u Afghanistan verliet omwille van de dreiging van de taliban en de taliban uw familie regelmatig contacteerden om naar u te vragen, is het niet erg aannemelijk dat u niet eens zou weten hoe uw familie daarop reageert. Het getuigt immers van een verregaande desinteresse in de verdere ontwikkelingen van de problemen die u zogenaamd Afghanistan deden ontvluchten.

Tot slot dient, wat betreft de ernst van uw eigen vrees, nog te worden opgemerkt dat u voor uw aankomst in België eerst door verschillende veilige Europese landen reisde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, in het bijzonder Zwitserland en Frankrijk (DVZ p 12-13). Dat u verscheidene Europese landen doorkruiste zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen plaatst vraagtekens bij de ernst van uw vrees. Indien u daadwerkelijk gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan, kan op zijn minst verwacht worden dat u in het eerste veilige land in Europa dat u bereikt een verzoek om internationale bescherming indient en daar ook effectief de beslissing afwacht.

Voor de volledigheid dient ook te worden opgemerkt dat u verklaart dat u bij uw doorreis in Iran gegijzeld werd. De gijzelnemers vroegen uw oom om losgeld, dat hij ook daadwerkelijk betaalde. U werd vrijgelaten en kon de reis verderzetten (CGVS p 14-15). Aangezien deze episode zich volledig in Iran afspeelde en de gijzelnemers Iraniërs waren en vooral omdat u zelf dit element niet inroept als motief van uw huidige vrees (CGVS p 16), kan er aan dit incident geen belang worden toegedicht in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Dat u enkele foto's neerlegt die werden getrokken tijdens deze gijzeling doet dan ook niet ter zake.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die inhoudelijk betrekking hebben op de problemen waarvoor u internationale bescherming zoekt, werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden, aangezien zij niet raken aan elementen die in deze beslissing worden betwist. U legt kopieën van de taskara's van uw ouders neer. Deze kunnen echter hoogstens de identiteit van uw ouders staven, die hier op zich niet ter discussie staat. U legt een bundel foto's neer waarop uw vader te zien is, zowel bij leven als na zijn overlijden. Uit deze foto's kan echter onmogelijk worden

opgemaakt dat de afgebeelde persoon uw vader is maar bovenal blijkt uit geen ervan het profiel of de levensloop van deze persoon, noch de feiten die leidden tot diens dood.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed

clashes; luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel

48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat

er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een

terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land

zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3. De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de

Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3 Aanvullende stukken

Op 22 november 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025,

Daarbij is het CGVS niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

Op 24 november 2025 legt verzoeker (per aangetekende zending) een aanvullende nota met bijkomende stukken neer. Het betreft daarbij volgende stukken:

- Taskara van verzoeker,
- Taskara van zijn broer F.,
- ALP-kaart van zijn broer F.,
- Bankkaart van zijn broer F.,
- Document betreffende de financiële steun die verzoekers' familie ontvangen zou hebben,
- Certificaat F. van de integratie van de lokale politie in de nationale politie,
- Certificaat van de politieacademie waar F. een opleiding gevolgd zou hebben,
- Enveloppe UPS,
- Getuigenis bekende in België,
- Bewijs inschrijving verzoeker voor Franse taallessen,
- Bewijs opvolging van verzoekers 'opleiding,
- Foto's activiteiten in België;
- Beëdigde vertaling van de zogenaamde Afghaanse wet ter bevordering van de deugden en ter bestrijding van de ondeugden,

Op 28 november 2025 legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met enkele bijkomende stukken. Het gaat hierbij over volgende stukken:

- Getuigenis F.,
- Getuigenis M.,
- Bewijs Rode Kruis (integratie),

2.4 De aangevoerde middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vangt aan met een citaat van de bepalingen die hij geschonden acht en een kort theoretisch overzicht van de geschonden geachte beginselen. Vervolgens vat verzoeker de kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming samen, vat hij ook de bestreden beslissing kort samen en geeft hij aan dat een aantal elementen in zijn relaas niet betwist worden. In ieder geval zouden personen die verbonden zijn aan de voormalige overheid een groot risico lopen op vervolging en ook voor personen die als verwarder beschouwd worden, geldt een dergelijk hoog risico. Voor beide stellingen verwijst verzoeker naar allerhande algemene informatie. Concreet merkt hij nog op dat hij het land verlaten heeft in oktober 2021 en in november 2022 in Europa is aangekomen. Voor wat zijn leven in België betreft, stelt hij dat hij werkt, contact heeft met Belgische collega's, sport beoefent, zich bekwaamt in het Frans en de Westerse kledingstijl heeft aangenomen.

Voor wat betreft zijn identiteitsgegevens en dan meer bepaald zijn leeftijd geeft verzoeker aan dat hij destijds slecht geadviseerd werd en dat hij echt niet wist hoe oud hij was. Daarom zou hij een schatting gemaakt hebben van zijn leeftijd. Dit kan volgens hem geen indicatie zijn van enige geloofwaardigheid in zijn hoofde.

Verweerder zou niet betwisten dat de vader van verzoeker vroeger leerkracht was en sedertdien met pensioen ging. Het door hem onderwezen vak geschiedenis zou een controversieel vak zijn en dan in het bijzonder voor wat de verhoudingen tussen Pakistan en Afghanistan zou betreffen. In ieder geval zouden de Taliban het al gedurende een lange tijd op leraren gemunt hebben en dan nog was zijn vader een gepensioneerd ambtenaar. Destijds kan zijn vader wel verder lesgeven omdat de voormalige overheid de controle had over de herkomstregio van verzoeker.

Er zou vanuit de overheid bovendien een bedrag ontvangen zijn wegens de vernieling van zijn huis. Ook het ontvangen van dergelijke bedragen zou tot problemen leiden met de Taliban.

Dat verzoeker verkeerdelijk aangegeven zou hebben dat zijn broer bij het leger werkte, zou te verklaren zijn door een misverstand bij de vertaling. Het zou veel voorkomen dat deze beide begrippen door elkaar gehaald worden. Hij gaat een aantal elementen uit het verhoor opnemen en verder verduidelijken. Zo zou de badge van zijn broer inderdaad verlopen zijn, maar dit zou hem er niet van weerhouden hebben om er toch mee te kunnen gaan werken. Hij zou ook zo goed als mogelijk aan hebben proberen te tonen dat de persoon op de foto's inderdaad zijn broer is. Hij gaat nader in op de waakhond die hij gehad zou hebben en diens werkwijze. Daarnaast gaat hij ook nader in op zijn tussenkomst om de controlepost van zijn broer te bevoorraden. Wat verzoeker bij zijn persoonlijk onderhoud gezegd heeft, zou correct zijn. De Taliban zou nog steeds naar hem op zoek zijn en het feit dat verzoeker verschillende landen doorgereisd heeft, mag niet tegen hem gebruikt worden. Verzoeker is dan ook van mening dat hij beantwoordt aan de criteria om als vluchteling erkend te worden.

Ondergeschikt gaat verzoeker nader in op de subsidiaire bescherming waarvan hij van mening is dat minstens dit aan hem toegekend zou moeten worden. De bestreden beslissing zou geen gedegen afweging gemaakt hebben van de toestand in de regio van herkomst van verzoeker, namelijk de provincie Kunar. Met name het geweld en de veiligheidssituatie in deze regio zou niet nagegaan zijn. Er zou nog steeds sprake zijn van willekeurig geweld. Bovendien zou hij als terugkeerder uit het zogenaamde Westen blootgesteld worden aan ernstige schade.

2.5 Ten aanzien van de leeftijd van verzoeker

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij verkeerd geadviseerd werd enerzijds en anderzijds echt niet wist wat zijn leeftijd was. Dit standpunt lijkt tegenstrijdig. Hoe dan ook wijst de Raad er op dat de Dienst Voogdij van de FOD Justitie na een medisch onderzoek de leeftijd van verzoeker heeft vastgesteld op 21,5 jaar op 15 december 2022 (met een standaardafwijking van 2 jaar). Dit medisch onderzoek is uitgevoerd conform artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6, 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de Voogdijwet). Deze wet stelt dat medisch onderzoek het definitieve bewijsmiddel vormt voor leeftijdsbepaling bij twijfel. Krachtens artikel 25.5 van de Procedurerichtlijn is het mogelijk om via medisch onderzoek de leeftijd van een individu vast te stellen. Het onderzoek heeft uitgewezen dat de verzoeker ten tijde van de beoordeling 21,5 jaar oud was. Overeenkomstig artikel 7, §3 van de Voogdijwet, is de meest gunstige leeftijd voor de verzoeker aangenomen. Verzoeker werd op de hoogte gesteld van de mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, zoals voorgeschreven door artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Verzoeker heeft nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om de wetgeving te toetsen aan verzoekers kritiek. De beslissing tot bepaling van de leeftijd werd genomen op grond van artikel 7 van de Voogdijwet, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier geen rechtsmacht over heeft. Deze beslissing werd niet vernietigd door de Raad van State en moet dan ook worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet.

2.6 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6.1 Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan*

of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwd dient te worden. Zowel voor wat de aangevoerde problemen die zijn vader gehad zou hebben als voor de beweerde betrekking van zijn broer als politieagent wordt er geopperd dat er niet geloofwaardig wordt aangetoond dat er een risico is op vervolging.

Uit dit geheel aan door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker in ieder geval wel een vrees tot vervolging af. Er worden door hem echter geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt. Verzoeker laat de overige motieven uit de bestreden beslissing ongemoeid.

2.6.2 Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en *post factum*-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.6.3 Verwijzend naar de stukken waar de Raad vermag acht op te slaan, kan er inderdaad vastgesteld worden dat de problemen die verzoeker in verband met zijn vader aanhaalt erg bedenkelijk zijn en al zeker niet actueel.

Verweerder betwist niet dat het mogelijk is dat de vader van verzoeker inderdaad leerkracht was. Hij zou een aantal vakken onderwezen hebben waaronder aardrijkskunde, geschiedenis en sport. Geen van deze vakken lijken een bijzondere aandacht vanwege de Taliban te vereisen. Verzoeker merkt op dat zijn vader dingen aangeleerd zou hebben die tegen de religie geweest zouden zijn. Wat dit dan precies was, kan verzoeker niet aangeven en waarom de Taliban met draconische maatregelen tegen zijn vader zou reageren, is al evenmin logisch te verklaren. In zijn verzoekschrift merkt verzoeker op dat dit gelegen zou zijn in het onderricht dat gegeven zou zijn in verband met de positie van Pakistan en Afghanistan als buurlanden. Dit heeft verzoeker echter nooit aangegeven en meer dan giswerk vanwege de raadsman van verzoeker is dit niet.

Daarenboven is de vader van verzoeker volgens zijn eigen bewoordingen al geruime tijd geleden gestopt met zijn werk als leraar. Hij zou gepensioneerd geweest zijn. In het verzoekschrift wordt opgemerkt dat ook gepensioneerde ambtenaren door represailles getroffen zouden worden en dat sommigen zelfs hun pensioen niet meer ontvangen. Opnieuw merkt verzoeker hiervan echter niets op tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Ook hier geldt dan ook een zelfde vaststelling als voorheen.

De vader van verzoeker zou dan ook desgevallend eerder betrokken geraakt zijn bij de vermeende problemen van zijn zonen dan bij eventuele represailles omwille van zijn eerdere beroepsbetrekking. Dit wordt eigenlijk ook bevestigd door verzoeker zelf tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Daarnaast volstaat het ook niet om louter familielid te zijn van een (voormalig) personeelslid van de overheid om te besluiten tot een gevaar voor vervolging in hoofde van verzoeker. Er kan slechts sprake zijn van vervolging op deze basis indien hier op geïndividualiseerde basis aangetoond kan worden dat hiervoor een specifieke reden zou zijn waar verzoeker niet in slaagt.

2.6.4 De bewering van verzoeker als zou zijn broer als politieagent gewerkt hebben, kan al evenmin als geloofwaardig aanzien worden. Een groot kernelement in het relaas van verzoeker om een verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen zou deze tewerkstelling geweest zijn. Hij en zijn familie zouden immers ernstige bedreigingen hebben moeten ondergaan om deze redenen.

Alhoewel dit een essentieel element is in het relaas moet er vastgesteld worden dat de verklaringen van verzoeker op dit vlak danig uit elkaar lopen. Immers, bij zijn eerste verklaringen van destijds geeft verzoeker aan dat zijn broer bij het leger werkte. Er wordt verwezen naar een misverstand bij de vertaling of een

terminologisch begrip dat beide ladingen zou dekken. Dit kan echter niet aanvaard worden. Enerzijds is verzoeker ouder dan hij initieel beweerde en zou hij meer kennis moeten hebben op basis van zijn dagelijkse leven, anderzijds blijkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel duidelijk het onderscheid kan maken van lokale politie naar nationale politie en ook een verandering van uniform en dergelijke aangeeft. Dat verzoeker dan ook op een dergelijke manier het leger en de politie door elkaar zou halen, is uiterst ongelooftwaardig en de gegeven rechtvaardiging kan hiervoor niet aanvaard worden.

Verzoeker heeft daarbij ook weinig concrete informatie over de tewerkstelling van zijn broer. Wanneer zijn broer begonnen is met dit werk kan hij eigenlijk nauwelijks aangeven. Nochtans zou zijn broer, blijkens eerdere verklaringen, onder meer omwille van de herhaaldelijke dreigingen en zelfs een raketaanval op het ouderlijke huis bij de politie zijn gegaan en zou verzoeker hem ook van bij het begin bijgestaan hebben.

De broer van verzoeker zou merkwaardigerwijs ook toegang gehad hebben tot de lokale en later zelfs tot de nationale politie met een badge waarvan verzoeker intussen in zijn verzoekschrift ook zelf toegeeft dat de geldigheidsduur al lang vervallen was. De overgang van de lokale politie naar de nationale politie is verzoeker weliswaar bekend, maar hoe dit verlopen is en wat de praktische gevolgen hiervan waren kan verzoeker behoudens een gestegen loon en een ander uniform niet kaderen. Verzoeker weet ook niet bij welke eenheid zijn broer precies tewerkgesteld zou zijn en dit ondanks het feit dat hij zijn broer en collega's zou hebben bevoorrad.

2.6.5 Het relaas neemt ook een bijzondere wending wanneer verzoeker verklaart dat hij zelf ook een taak had om de nabijheid van de Taliban te signaleren. Daarvoor zou hij een beroep doen op een waakhond die volgens hem de hele tijd zou blaffen en zou ophouden met blaffen van zodra er een vreemde persoon opgemerkt of geroken wordt. Verzoeker wordt hier duidelijk verschillende malen gevraagd om zijn verhaal verder te verduidelijken waarbij hij inderdaad bevestigt dat dit de werkwijze van deze hond zou zijn. Deze honden zouden, gelukkig voor de Belgische hondeneigenaren, helemaal anders functioneren dan hier te lande en op deze manier de nabijheid van onbekenden signaleren. In het verzoekschrift draait verzoeker dit geheel om en haalt hij aan dat de hond aan zou slaan bij het opmerken van vreemden wat al logischer is qua gedrag, maar aan de andere kant ook buitengewoon inefficiënt is vermits er verwacht mag worden dat ook de Taliban hier weet van hebben en dan ook rekening houden met de aanwezigheid van een dergelijke erf hond. Waarom men een dergelijke taak zou toevertrouwen aan een particulier om de aanwezigheid van de Taliban op te merken, is al evenmin duidelijk.

Verzoeker zou de controlepost van zijn broer ook voorzien hebben van eten en drinken. Dit lijkt echter al evenzeer moeilijk te volgen vermits zijn broer en collega's vaak ook hun dienst draaiden in afgelegen posten die verzoeker met een ezel langs gevaarlijke wegen zou hebben moeten bevoorraden. Waarom net hij dit moest doen, is niet duidelijk. In het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoeker op deze manier wat kon bijverdienen, maar ook dit geeft hij niet aan tijdens het persoonlijk onderhoud. De weg naar deze posten was gevaarlijk en soms lang. Dat verzoeker zich een weg zou banen door mijnenvelden en dergelijke om louter iets bij te verdienen en dan ook nog eens zijn dagelijkse taken zou verwaarlozen waar de familie mee in haar onderhoud voorzorg, lijkt niet met elkaar te rijmen.

2.6.6 De verklaringen van verzoeker staan overigens bol van de tegenstrijdigheden en ongerijmdheden. De data van zijn vertrek zijn onduidelijk en stemmen niet overeen met de momenten die hij op verschillende hoormomenten gegeven heeft. Zelfs in het verzoekschrift van verzoeker wordt een andere datum gegeven en wordt gesteld dat hij in oktober 2021 zijn land van herkomst verlaten zou hebben.

Op geen enkel moment kan er worden vastgesteld dat de ene of de andere versie van de feiten de waarheid weergeeft. De geloofwaardigheid van verzoeker krijgt hierdoor een enorme knauw.

2.6.7 De bedreigingen die verzoeker en zijn familie zouden ondervonden hebben, zijn al evenmin duidelijk. Destijds zou de vader van verzoeker in de negatieve aandacht van de Taliban zijn gekomen omdat hij verkeerde dingen zou hebben aangeleerd aan de kinderen. Ter herinnering, de Taliban vonden dit blijkbaar dermate ongehoord dat zij het huis van verzoeker bestookten en er zelfs een raketaanval op uitvoerden. Recenter zouden zij zich beperkt hebben tot brieven, maar na de machtsovername zouden zij dan toch opnieuw de vader van verzoeker ontvoerd en vermoord hebben. Waarom zij hiermee zouden wachten tot na de machtsovername is niet duidelijk. Bovendien zouden de Taliban er voor kunnen opteren om ook de verdere familie op te vorderen mee te werken aan het vinden van verzoeker en zijn broer. Volgens de bewoordingen van verzoeker zijn zij hier zeker toe in staat. Desondanks gebeurt dit niet. Alhoewel de broers van zijn vader inderdaad ander werk zouden uitvoeren, blijkt dat de recente dreiging vanuit de Taliban te maken heeft met het werk van zijn broer en niet met de job als leerkracht van zijn vader zelf. Er zou dan even goed aan verzoeker en zijn broer geraakt kunnen worden via de ooms.

De familie van verzoeker is nog steeds in Afghanistan en er is sprake van contact met zijn thuisfront. Verzoeker lijkt dit contact wel te minimaliseren, maar toch blijkt dit wel nog steeds het geval te zijn.

Desondanks heeft verzoeker niet echt een idee hoe zijn familie omgaat met de bedreigingen die hij nog steeds actueel noemt. Ook dit aspect blijkt erg vreemd vermits verzoeker ervoor koos om te vluchten en er dan ook van hem verwacht mag worden dat hij interesse heeft voor zijn familieleden die niet konden vluchten of niet weg geraakten.

2.6.8 Verzoeker merkt nog op dat hij slechts Europa doorreisde op weg naar België en dan ook de kans niet gehad zou hebben om ter plaatse asiel aan te vragen.

Het feit dat verzoeker verschillende Europese landen doorreisde en er ofwel niet om internationale bescherming verzocht en dit met name in Frankrijk en Zwitserland, zou niet mogen gebruikt worden als tegenindicatie van een geloofwaardige vrees voor vervolging. Zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde vrees voor vervolging worden daarbij echter vooreerst ondergraven doordat hij talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Europa. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en de uitkomst hiervan afwacht. Dat verzoekende partij naliet dit te doen en Zwitserland en Frankrijk doorreisde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of desgevallend zonder het resultaat af te wachten alvorens vervolgens zulk verzoek in te dienen in België, getuigt eigenlijk niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet wel degelijk een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

2.6.9 De problemen die verzoeker ondervonden zou hebben in Iran hebben hoe dan ook geen betrekking op zijn verzoek om internationale bescherming.

2.6.10 Verzoeker meent dat hij zo goed als mogelijk heeft trachten te bewijzen dat zijn broer wel degelijk werkzaam was bij de lokale politie en daarvoor verwijst hij onder meer naar de foto's die hij hiervoor voorbracht.

Dergelijke foto's vormen echter inderdaad geen bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Bovendien kan uit de foto's geenszins worden opgemaakt wie deze personen in werkelijkheid zijn. Hoe dan ook kan uit de neergelegde foto's niet worden afgeleid en toont verzoeker evenmin aan dat deze werkelijk zouden zijn genomen op de plaats(en) waarop verzoeker beweert dat deze genomen zijn. Zelfs indien al aangenomen zou kunnen worden dat zij zouden zijn genomen in de beweerde regio van herkomst, *quod non*, dan nog dient overigens te worden opgemerkt dat deze foto's slechts een momentopname bevatten en niet kunnen aantonen dat de broer van verzoeker deel uitmaakte van de lokale Politie dan wel van het Afghaanse leger of de nationale politie. Hij of de andere personen op de foto's kunnen zich immers eenvoudigweg naar daar hebben begeven om er, onder meer op vraag van verzoeker en met het oogmerk om zijn verzoek om internationale bescherming te stofferen, een aantal foto's te nemen. Zij maken dan ook geen bewijs uit dat de bevindingen van verweerder onderuit haalt.

2.6.11 In dezelfde zin verwijst verzoeker ook nog naar bijkomende stukken in zijn aanvullende nota.

Eerst en vooral dient er hierbij opgemerkt te worden dat deze stukken voor het grootste deel wellicht in het Pashtou zijn opgesteld en niet voorzien zijn van een vertaling. Enkele stukken bevatten een zeer korte tekst in het Engels. Hierbij wijst de Raad op artikel 8 van zijn Procedurereglement dat hem niet toelaat de documenten in overweging te nemen deze werden opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Daarnaast voegt verzoeker ook nog een aantal verklaringen van enerzijds zichzelf, maar anderzijds ook van andere bekenden die zijn verhaal bevestigen of minstens aangeven dat zijn broer werkzaam zou zijn geweest bij de lokale politie.

Dergelijke verklaringen, bankkaarten en certificaten zijn alleszins geenszins van aard om de vaststellingen van verweerder te ontcrachten en kunnen niet leiden tot een ander besluit. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde documenten behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de Raad. Het is niet aan de Raad om te bewijzen dat feiten niet waar zijn en evenmin is het de taak van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de betrokkene aan te vullen. Een document is daarbij slechts één element in het relaas van de betrokkene en de bewijswaarde ervan hangt af van de verklaringen van de betrokkene zelf en andere objectieve elementen. De voorgelegde documenten vermogen op zichzelf niet de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Uit de latere verklaringen blijkt ook niet op basis waarvan deze persoon kan verklaren wat hij verklaart en/of hij überhaupt de broer van verzoeker kende en/of het hier een loutere bewering betreft. Ook op dit vlak dringt zich een zelfde besluit op.

2.6.12 De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorgaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS.

2.6.13 In zijn verzoekschrift, aanvullende nota's en ook ter zitting meent verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn leven in het zogenaamde Westen. Daarbij verwijst hij in zijn eigen woorden naar een mogelijke verwestering. Hij wijst erop dat hij in België werkt, vrienden en collega's heeft, Franse taallessen volgt en in het algemeen goed werkt aan zijn integratie. Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg worden gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, mei 2024 en aanvulling/actualisatie van november 2024).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij een praktiserende moslim is en dat hij een beperkt aantal jaren in West-Europa verblijft en er dus niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband overigens terecht opgemerkt dat:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de

machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de

beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Het volgen van onderwijs in België, het werken in België en dergelijke is bijzonder lovenswaardig en biedt aan verzoeker bijkomende kansen en geeft hem meer mogelijkheden voor zijn toekomst. Daarbij is dit echter niet van aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker vervolging dient te vrezen wegens een terugkeer uit Europa en (een mogelijke) verwestering.

Een door het tijdsverloop ontstane westerse leef-en kledingstijl is onvoldoende om principieel van verwestering te spreken en om op die grond als vluchteling erkend te worden en dit tenzij verzoeker kan aantonen dat deze zogenaamd westerse gedragingen een uiting zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging waaraan hij niet kan verzaken en buitengewoon belangrijk zouden zijn voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe hiervan het bewijs te leveren wat hij in de gegeven omstandigheden niet doet.

2.6.14 De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

2.7 De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.7.1 In het middel van zijn verzoekschrift en eveneens in zijn aanvullende nota houdt verzoeker eveneens voor dat verweerder op onjuiste gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt ook niet aangetoond dat verweerder's beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

2.7.2 Verzoeker voert aan dat er geen gedegen afweging gemaakt werd van de toestand in zijn regio van herkomst, namelijk de provincie Kunar. Met name het geweld en de veiligheidssituatie in deze regio zou niet nagegaan zijn. Er zou nog steeds sprake zijn van willekeurig geweld. Bovendien zou hij als terugkeerder uit het zogenaamde Westen blootgesteld worden aan ernstige schade.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Kunar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). In het EUAA COI rapport van november 2024 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie positief blijft evolueren. Er zijn weliswaar nog enkele verzetsgroepen actief (National Resistance Front en Afghanistan Freedom Front) en ook ISKP blijft aanvallen uitvoeren tegen burgerdoelen en de zogenaamde autoriteiten. Uit de gegevens van verschillende actoren blijkt echter dat er een aanzienlijke daling is in het aantal geregistreerde gebeurtenissen sedert 2022. Er is weliswaar een lichte stijging van het aantal burgerdoden, deze betreffen echter ook incidenten die verband houden met drugs en landconflicten, hetgeen losstaat van wat wordt beoordeeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.7.3 Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook de meest recente gegevens uit de EUAA COI Afghanistan van november 2024 laten niet toe te besluiten dat deze humanitaire situatie dermate gewijzigd zou zijn dat een andere beoordeling zich opdringt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.4 Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de

Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *“Focus Afghanistan. Return from abroad”* van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “Immigration Department”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie “Islamitische Staat in de provincie Khorasan” (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als “poor guys” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of

niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

2.7.5 De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7.6 De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

2.8 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad tevens dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek voerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur en dan meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.9 Waar verzoeker tevens nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE